

Letnik XVI.

1884.

št. 5.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiscira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

✻ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ✻

Uradne nastavbe, imenovanja in premembe.

Veslavni gospod Rajmund Pirkar, dozdej deželni šolski nadzornik na Kranjskem, poklican in proščen je za ministra angleškimi trumam v Egiptu, ker so Angleži sprevideli, da z vsem, kar imajo, ne opravijo proti divjakom nič; če bodo Afrikanci bežali sploh pred ljudmi, bodo ti morali govoriti „tajčkrajneriš“; taki tropi se ne bo nihče vstavljaj. Za adjutanta si bo Pirkar izbral Simo in Linharda; s temi tremi misli egipčanski poveljnik ugnati vse divjake in tudi divje tamošnje zverine, ker njihova nemščina je taka, da more vse bežati pred njo.

Profesor Šuklje je poklican h kralju Culukafrov, da napravi tam nemško-slovensko vseučilišče za mlade Kafre in krokodilje. Zraven utegne izdajati še uraden list za culukaferske žabe in druge take živali, ki bi rade brale kaj, kar se druge ne bere.

Nemški „šulferajn“ potrebuje na Kranjskem bolj trdne marele, kakor jo do zdaj ima. Deželna vlada nima proti temu nič, profesor Šuklje pa vé, kje se blago za tako marelo dobi.

Za škofa v Ljubljano pride gosp. Flapp iz Gorice in to zato, ker ga tu še nihče ne pozná. Istrijani ga pa že dobro poznajo, toraj bi tam ne bil za nič.

Slovenski državni poslanci so povabljeni, da bi se dali fotografirat, ker narodi bi radi videli kake obraze, ki so z vsem zadovoljni.

Ljubljanski župan gospod Peter Grasselli dobil je naslov čarovnika. Zakaj? Zato, ker takrat, ko ga

je v Ljubljani treba, ga ni tukaj, kedar ga pa potrebujejo v državnem zboru na Dunaji, ga pa tam ni. Njegov govor, kterege je govoril tam v seji 31. februarja, se bo pa volilcem razposlal prav kmalu; pošta je na to že pripravljena.

Dr. Schrey, ki nima zdaj nobenega političnega posla tukaj, dobil je povabilo od divjakov v srednji Afriki, da bi jim povedal, kako se najbolje pripravljajo ljudje za jed. Slišali so namreč, da dr. Schrey silno rad jé Slovence, a tega ne vedo, kako si jih kuha ali peče. V pismu je naročeno, da naj pošlje par kuhanih, pečenih ali ocvrtih Slovencev tje dol, in če bodo dobri, naj jim jih pošilja; za ceno se bodo že zmenili; previsoka pa cena menda ne bo, ker mora Slovencev biti celó preveč, če jih on in njegovi ne morejo požreti.

„Kje je Dežman?“ — se je telegrafiralo oni teden iz Amerike s pristavkom, da bi radi vedeli, kako si človek na političnem potu more pridobiti premoženje. Odgovora pa tje ni bilo nobenega, ker Dežman sploh nič ne odgovori, če kaj stane.

Grof Taaffe je postal minister kitajskega kralja, ker je že sit vednega upitja Slovencev po ravnopravnosti. Obljubil pa je, da bo brž, ko nastopi novo službo pri kitajskem cesarji, vpeljal tam ravnopravnost med Nemci in Slovenci.

Za častnega občana je imenovan „Brencelj“ povsod tam, kjer so izbrali si druge, pa ná-nj čisto pozabili. Častni diplomi so že na poti.

Pavliha.

Pusta smo prestali in ugnali in zdaj se postimo politično in resnično. Grof Taaffe je našim poslancem potresel zopet glavo s pepelom in zdaj je vse dobro, ker vsak misli, da bo bolje. — Pa naj povem zdaj, kar sem se namenil praviti.

Ko je bilo oni dan vreme nekaj lepše, sem stopil na Dunaj, ker je bilo slišati od tam neko šumenje in brenčanje, kakor da bi se kaj kuhalo ali cvrlo. Komaj stopim čez šrango, me že ustavi policaj ter mi hoče preiskati žepe.

„Zakaj?“ — prašam jaz nevoljen in marela me že srbi.

„Da bom videl, če nimaš seboj kaj dinamita ali sploh nevarnega streljiva“ — odgovori on.

„Prijatelj“ — se nasmehnem jaz — „čemu bo meni dinamit ali streljivo? Ali ne vidiš te-le?“ In pokažem mu marelo.

„Jemnasta, jemnasta“ — reče on na to v vidni zadregi — „ti si Pavliha! Ne zameri, da te nisem spoznal brž, sem še le malo časa v službi. O, ti pa le pojdi v mesto in daj svojo marelo ministru grofu Taaffeju, da bo napravil red in pokazal rogoviležem, po čem je tukaj žmalt.“

„Kaj pa je tako hudega?“ — prašam.

„Anarhisti“ — mi odgovori.

„Aha, sem slišal nekaj že o njih. Ti bodo podobni gotovo ruskim nihilistom. Škoda da ni nobenega tu, da bi mu mogel nekoliko preiskati jetra in obisti. No, pa morda na kterelega naletim.“

In res! Komaj sem storil par stopinj, že zagledam človeka, ki gleda kakor čuk in ki bi, če bi njegove oči mogle spuščati strele, gotovo brž ves svet spremenil v pepel. V žepu ima nekaj, to vidim, ker je suknja nabuhnjena. Vstavim ga in ogovorim:

„Kam, prijatelj, ali karkoli si že? Pa ne, da bi bil ti kak anarhist?“

Strašno me pogleda in seže v žep.

„Oha, prijatelj, tako se nisva zmenila“ — pa rečem jaz in marela je že vdarila ga po roki, da mu je kar otrpnela; — „ali nisi še nikdar videl Pavlihe in slišal o njegovi mareli?“

Zdaj se možic strese strahu, a vendar seže z drugo roko v žep, privleče na dan malo škatljico in grozi:

„V stran! Če to škatljico vržem ob tla, sva oba na onem svetu, ti in jaz, pa še mnogo drugih. Ali veš, da je to dinamit?“

„Tako? Le brž sèm ž njim, ker to ni za ljudi, kakor si ti!“

Zopet česne marela in zdaj pade še le možic na koleni ter prosi milosti.

„Daj sèm, kar imaš nevarnega pri sebi!“ — velim jaz — „potem še le bova dalje govorila.“

In res možic izleče iz žepov revolver, oster nož pa več takih škatljic z dinamitom ter mi dá vse v roke.

„A, to je tvoja zaloga, s katero hočeš vničiti svet?“ — ga prašam in primem za roko; — „ti si toraj anarhist; prav veseli me, da te vidim, ker do zdaj take zverine nisem še videl. Samo, predno te spustim, mi boš prav ob kratkem razložil, kaj je anarhist in od kod prihaja. Le brž, saj vidiš, da me marela hudó srbi.“

„Mi smo prišli iz Nemškega ali od tam vsaj dobili navode, — kako imamo ravnati“ — jeclja možic in se že prav zeló trese.

„Tako, tako! Saj sem mislil. Iz Nemškega ni k nam prišlo skoro še nikdar nič kaj prida. Kaj pa nameravate anarhisti?“

Tako velim jaz in možic, čeravno vidno nerad, začne vendar pripovedovati. Kedar se mu beseda vstavi, ga stisne moja roka za palec ali pa se vzdigne marela, in tako mi pripoveduje:

„Anarhist je človek više vrste, na katero je Bog pozabil, ko je vstvaril svet. Zato mora anarhist vse prekucniti in razdjati, da bo vse obrnjeno narobe, in če bi to ne šlo, bo treba zavrtati v zemljo nekaj tisoč metrov globoko luknjo, v njo zasuti dinamita in zažgati ga, pa bo razgnana vsa zemlja in vse, kar je na nji.“

„In kaj bo potem z vami nihilisti?“ — prašam jaz radoveden.

„Kaj bo! Vse bo vrag vzел!“

„Vseh ne, vas pa gotovo“ — rečem jaz.

„A, kaj bo vrag storil nam! Saj smo že pobratjeni z njim. Nam ni prav nič strašen, in če bi nam pri njem ne bilo vseč, bomo pa tudi njegovo kraljestvo razdjali z dinamitom. Le par centov ga je treba, pa bomo razdjali ves pekel, vice in nebesa.“

„Vi se toraj tudi pekla ne bojite?“ — poprašujem.

„Čemu? Par centov ali še manj dinamita, pa je razdjana vsa peklenska peč in vse, kar je v nji, s hudiči in vsemi peklenskimi zverinami vred.“

„Kaj pa, če bi prišli potem v nebesa?“ — prašam še.

„I no, če bi nam bilo prav, — dobro! Če pa ne, saj imamo dinamit“ — je njegov odgovor.

„O, vi ste pa res mogočni in grozni ljudje“ — sklenem jaz in mignem policaju, kateri naju je že nekoliko opazoval, ter mu rečem:

„Tu imate človeka, ki se ne boji ničesar, kar je na zemlji, v nebesih in v peklu. Morda bo šel pa vendar z Vami.“

Pa ne vem, če bi bil šel ž njim, ako bi jaz ne bil imel njegovega orožja. To so res zakleti ljudje, ki hočejo živeti le ob ropu in vničevanju tujega premoženja. Jaz pravim, da se dandanes izdeluje preveč takih reči, ktere so ljudem in njihovemu premoženju nevarne, kakor pa takih, ki bi jim pomagale; če vničim človeka, ne poma-gam ne sebi, ne njemu.

Ko sem tega čudnega možica oddal policaju, zamislil sem se v to žalostno in nevarno zadevo tako, da nisem prav vedel, kako in kdaj sem domú prišel. Da pa po vsem tem nisem obsedel domá, bote že še slišali.

Šuklje še ni deželni šolski nadzornik.

Slovenec in minister grof Taaffe.

Slovenec, ki je že davno gledal na Dunaj in pričakoval od tam vsega ali vsaj veliko tega, kar mu jo bilo obljubljenega po sedanji prijazni mu vladi, in česar se je od njene blagohotnosti še nadjal, ki pa se je po tolikih tednih, mesecih in letih vendar naveličal čakanja, podá se na Dunaj, stopi pred ministra Taaffeja in prične se ta pogovor:

Slovenec. Ne zameri mi, da pridem poprašat, kedaj bo kaj s tem, kar si obljubil in česar že težko pričakujem?

Minister grof Taaffe. Na, prijatelj, ravno prav, da prideš. Saj sem že večkrat mislil ná-te. O, tvoji poslanci so izvrstni, zlata so vredni, le sporoči domá, da sem ž njimi silno zadovoljen.

Slovenec. Hvala, bom sporočil, čeravno to ni nič novega. Odgovori mi rajši na prvo vprašanje: kedaj bo kaj izdatnega z nami?

Taaffe. Hm! No veš, zdaj je ravno post, resnoben čas — — saj veš — — je že tako — — o postu je človek nekako ginjen, preveč — — no, kako bi rekel? — — preveč ongav.

Slovenec. Res je, postni čas človeka ne stori veselega. Ko pride Velika noč, je vse drugače; takrat obhajamo vstajenje in gotovo se boš spomnil ná-me ter poslal mi za pirihe to, česar se nadjam.

Taaffe. Velika noč je velik praznik, takrat praznuje vse vsaj teden dni. In potlej — — no, saj veš, se malo počije in — — — kdo ve, kako vreme je! Le nekoliko naj pritisne mraz, pa mora človek v posteljo, in bolan človek — — no, saj veš, kakšen je. Do Binkošti skoro gotovo ne bo pravega vremena. Jaz bi želel, da bi bilo, ali Bog nisem.

Slovenec. Kaj pa, da nisi Bog, ker smo s tabo manj zadovoljni, kakor nekteri ž Njim. Po Binkoštih boš pa vendar utegnul nadrobneje pečati se z našimi zadevami. Reciva, da do sv. Jakopa bom že kaj pravega zvedel in tudi v roke dobil.

Taaffe. Ne bi rekel, da ne, ali takrat nastopi navadno vročina. Saj veš sam, kaj je vročina. Podnevi se človek poti, ponoči pa hladi in tako skoraj ne pride do pravega dela in mišljenja. Navadno pa takrat že vse, kar more, gre v toplice, zakaj bi ne šli ministri, ki so vse leto tako napeti? In da se v toplicah le zdravijo in odpočijejo, to ti bo tudi znano.

Slovenec. Res je to. Le počij in razvedri se po trudapolnem delovanji, če prav do sv. Mihela. Takrat boš pa vendar že skopan in razvedrén, da boš mogel misliti ná-me, je li?

Taaffe. Sv. Mihel! Vidiš, takrat mi je treba misliti že na proračun prihodnjega leta, kako bom li mogel misliti še na kaj drugega! Saj veš, kako težavna je ministerska služba. Če mi poslanci ne dovolijo pobiranja davkov, kaj pa bo? Vse razpade, država in ministerstvo je v nevarnosti.

Slovenec. Pač res, to umem. Davki se morajo dovoliti, drugače državni voz nima mazila in zastane. Se vé, da na ta način z nama ni nič vsaj do novega leta. Kaj pa, če se oglasim o novem letu?

Taaffe. Novo leto! Saj veš, kaj je takrat opraviti. Kako malo bom imel spanja! Pride vse skup, da človek ne ve, kje ima glavo, in to traja še par mesecev.

Slovenec. Morda do sv. Jurja celó?

Taaffe. Skoro gotovo. Zato je najbolje, če se oglasiš čez leto in dan. Morda ti bom vedel kaj boljšega povedati, ali zdaj — — ne zameri — — saj veš — — no — — pa saj boš še živ — — gotovo — — o, kaj pa da — — a tvoji poslanci so izvrstni. Morda kako cigaro za pot?

Slovenec. Hvala! Sem že dosti dobil pod nos. Le to mi povej: Kdaj naj pridem po vse to, kar mi gre po pravici?

Taaffe. Čakaj, čakaj — — no — — o — — o — —

Slovenec. „O svetem Nikoli“ — si hotel menda reči.

Taaffe. Jemmasta meni se mudi.

Slovenec. Meni tudi.

Taaffe. Z Bogom toraj in brez zamere!

Slovenec. Z zamero ali brez zamere, saj je vse eno, z Bogom pa!

Krišpin Krišpovič.

Nimate ne prav, gospóda, ki vedno njujgate in ki Vam vlada nikoli nič prav ne stori; če kaj stori, Vam to, kar stori, ni po volji, če pa nič ne stori, zopet upijete na vse grlo nad njo, da naj bi kaj storila. Ali takim ljudém po tem vlada more vstreči? Povejte sami, kakó?

Jaz moram, gospóda, odločno stopiti na stran vlade ali, kar je eno in isto, na stran sedanjega ministerstva. In da bote s svojo sodbo bolj pravični, kakor ste zdaj, bom poskusil nekoliko pojasniti Vam to težko, a važno zadevo.

Vi, gospóda, očitata vladi, da to, kar stori za Slovence, je premalo in nekaj še prej neugodno, ko ugodno. Kako prazno je to očitanje! Res, da ne stori vsega, česar si želite, in marsikaj tudi ne po Vaši volji; ali to se godi iz modre previdnosti, kajti če bi

vse to storila, bi imeli Slovenci že na tem svetu nebesa in nobeden bi ne maral umreti in pomnožiti bi se utegnili tako, da bi na zemlji ali vsaj v Evropi za druge narode ne bilo nič prostora. Na drugi strani Vas pa tudi vera uči, da brez trpljenja ne pride nihče v nebesa; mi vsi pa, gospóda, hočemo po surti priti v nebesa, toraj moramo na tem svetu trpeti.

In tako brez vsega pa vendar tudi ni, kar je vlada do zdaj storila za Slovence. Ali ni skoro vse mestno in deželno gospodarstvo v Vaših rokah? Ali nima že veliko Vaših veljakov križce, veliko več jih pa še misli dobiti? Ali nimate že več narodnih plemenitazev? Ali ne sedijo na Dunaji v zbornici poslanci do malega vsi Vaše vere in krvi? Ali se ne misli in ugiba zmiraj, kako bi se pomagalo raznim stanovom? Še celó dolenjska železnica ni pozabljena, govorilo in sklepalo se bo o nji še, ko bodo naše kosti pod zemljo trohnele.

In, gospóda, skoro da sem pozabil najnovejše dobrote. Že vidim, da mislite na „Ljubljanski list“ in na njegovega vrednika profesorja Šukljeta, ki je poklican na Kranjskem čudeže delati. Zdaj imate dva časnika, ki bota vlado branila in zagovarjala: „Labacherica“ dopoldne nemški, „Ljubljanski list“ pa popoldne slovenski, da bo ravno tako, kakor ob nedeljah in praznikih v Šenklavži s pridigami. Ali ni to nič? Ali ni nič vredno, da je vlada zasledila med Slovenci tacega možaka, kakor je profesor Šuklje, in ga vzela pod svoje peroti?

Ugovarjali mi bote, gospóda, da to, kar sem tu naštel, velja le o kranjskih Slovencih, o koroških, štajarskih in istrskih ne. Gospóda! Vsaka reč se nekje začne, na vseh krajih na enkrat pa le redko kedaj. Saj še v davkariji, ko pridejo ljudje davek plačat, ne morejo vsi ob enem na vrsto priti, ampak včasih dolgo čakati, kaj še le n. pr. tam, kjer pridejo kaj prosit! Verjemite, gospóda, da tudi štajarski, koroški in istrski Slovenci pridejo na vrsto, kolikor jih namreč ne bo prej ponemčenih in pollaščenih in kolikor jih ne bo do tje umrlo, česar jim pa ministerstvo ob najboljši volji ne more braniti, ker smrt je svojeglavna ženska, ki se nikakor in nikamor ne dá komandirati. Toraj tudi za te Slovence Vam ne bodi skrbi, vlada jih ni in ne bo pozabila.

Pridemo do druge točke, namreč do očitjanja, da vlada nič ne stori za Slovence. Recimo, gospóda, da bi bilo to res, kar pa jaz prav odločno zanikam, — ali bi Vam bilo bolj vstreženo, če bi delala tako, kakor njih prejšnjih veliko? Ali ne veste, koliko bi nam mogla škodovati, kako nas zatirati, če bi hotela? Ne imeli bi le Pirkarja in Pretisa, ampak še veliko hujih. Dr. Šraj je pripravljen vsak dan, vsako uro, celó vsako minuto postati deželni predsednik kranjski za Winklerjem, Šafarjev Dolfi deželni glavar, cela tropa lačnih tujcev gleda skoz vsa okna naših dežel po kakem prostoru, iz kterega bi se dal pregnati kak domačin, pa tudi v deželi je vse polno sovražnikov naših, ki bi radi zasedli važne sedeže, na kterih sedé zdaj naši. Vlada naj le odpre zatvornico, pa smo potopljeni, gospóda, vsi in povesod.

Ponemčijo in pollaščijo nam lahko hipoma vse urade in šole, kar jih še ni ponemčenih in pollaščenih, zatró nam časnike, strahujejo duhovne in narodnjake, zamaše ušesa za vse pritožbe in prošnje in tako bi se nam lahko godilo, da bi cvilili in stokali, da bi se slišalo v deveto deželo. Vidite, gospóda, tega pa sedanja vlada ne stori in desetkrat boljše je za nas, če nič ne stori — kar pa jaz odločno zanikam, kakor sem rekel — ko da bi storiła kaj tacega. Saj veste, da med dobrim in slabim je široka meja in veliko boljše je nič, ko kaj slabega.

Toda, odpustite, gospóda, s tem sem že segel v besedo profesorju Šukljetu, ki ima zdaj edino pravico zagovarjati vlado po nemški in slovenski. Pa saj jaz prav za prav nisem mislil zagovarjati ministerstva in naše deželne vlade, marveč le dokazati, da Vi, gospóda, ki še zdaj niste zadovoljni z vsem, kakor je, nimate prav. Vcepíte si vendar v glavo misel, katero so si vcepili marsikteri naših poslancev, in to je: „Kar vlada stori, je vse dobro in se mora hvaliti.“ Ko bote prešinjeni te misli, bo tudi Vašega godrnjanja in Vaše nezadovoljnosti konec.

Tako, gospóda, moja! Govoril sem; če je li pa moja prava ali ne, razsodite Vi!

Pretis je še cesarski namestnik v Trstu!

Kaj je teorija, — kaj praksa.

Janko. Po slovenskih časnikih se nahaja zdaj toliko tujih besedi, da človek večkrat ne ve, kaj bere. Ravno tukaj berem stavek: „V praksi je marsikaj drugače, ko v teoriji.“ Ali veš ti, kaj je teorija, in kaj praksa?

Tone. Nekaj že še vem, ker so mi zadnjič gospod župnik razložili pomen teh besedi. Pa ti bom raje po domače razložil, kolikor vem, le poslušaj me; če boš uganil, pa smeš pristaviti svojo misel.

Janko. Že prav, le začni!

Tone. Vidiš, po teoriji je, da imajo vsi narodi v Avstrije enake pravice — —

Janko. Aha, aha, že razumim. V praksi pa jih imajo nekteri več, posebno Mažarji in Nemci.

Tone. Pravo si zadel, le tako naprej! Po teoriji se na Slovenskem po šolah ne bi smelo ponemčevati —

Janko. V praksi je pa na Kranjskem Pirkar še zmiraj deželni šolski nadzornik.

Tone. Po teoriji bi se morali na Primorskem podpirati Slovani, da jih ne preraste in ne zaduši Avstriji tako nevarno lahonstvo —

Janko. V praksi je pa v Trstu cesarski namestnik še zmiraj Pretis.

Tone. Po teoriji bi moral vsak poslanec vedno biti tam, kamor je voljen, namreč v zbornici —

Janko. V praksi ga je pa večkrat videti povesod drugje, le v zbornici ne.

Tone. Po teoriji bi moral vsak možak dosledno biti to, kar je in kar je obljubil, da bo —

Janko. V praksi pa se kaže, da jih le preveč plajšče po vetru obrača — posebno če pihne z višave.

Tone. Po teoriji bi moral vsak, kterega ljudstvo voli za svojega zastopnika, gledati bolj na ljudski blagor, kakor na svoj žep —

Janko. V praksi je le pregosto to narobe.

Tone. Po teoriji bi moral vsak, kogar je rodila slovenska mati, biti narodnjak ali Slovenec —

Janko. V praksi jih je pa veliko nemčurjev.

Tone. Po teoriji je vsak človek vstvarjen za nebesa —

Janko. Po praksi jih gre pa veliko v pekel.

Tone. Po teoriji bi moralo vsako posestvo toliko nesti, kolikor ga cenijo —

Janko. V praksi pa večidel ne nese.

Tone. Po teoriji bi moral vsak v loteriji zadeti, kdor stavi —

Janko. V praksi pa ne zadene skoro nihče.

Tone. Po teoriji bi moral vsak, kdor „Brenceljna“ paroči in bere, tudi plačati ga —

Janko. V praksi se pa to le prepogosto ne zgodi.

Tone. Toraj veš zdaj razloček med teorijo in prakso?

Janko. Žalibog, da! Pa je žalosten.

Tine in Jože.

Jože. V Ljubljani je začel toraj izhajati tretji dnevnik, „Ljubljanski list“. Slovenci smo pa res bogati, zdaj imamo že tri dnevnike.

Tine. Boljše bi bilo, če bi se za denar, ki ga bo stal ta list, napravile mesnice in pekarije, kjer bi lačni dobivali meso in kruh bolj cenó.

Jože. Ti misliš, da bi ljudje radi imeli kruha —

Tine. Pa jim dajó „Ljubljanski list“? Da!

* * *

Jože. Glej, zdaj so pa začeli slovenske liste nekoliko žgaczkati. Zdaj popraskajo tega, zdaj onega. Zakaj li se to godi?

Tine. Iz dobrega namena, gotovo.

Jože. Kako to?

Tine. Preleni in presuhi so že postali nekteri, ker jih je preveč. Ako jih toraj državni pravdnik ali še kdo viši malo oflikne in pošlata, bodo postali živahnejši. Saj veš, da med lene karfe in kline je treba spustiti včasih ščuko, da pride zopet življenje med nje. Samo preveč ne sme biti.

Jože. To bi bilo pa skoro res.

Tine. Da!

Naznanilo.

Čudodelne barve,

s kterimi se človek „naštriha“ lahko vsak dan drugače, da je zdaj strasten liberalec, zdaj vsaj navidezen klerikalec, zdaj strastno naroden, zdaj ponehljiv in „avsglajhs-majer“, pri vsem tem pa vendar v obnašanji in vedenji

silno robat, in ktere utegnejo storiti, da se tisti človek na odpustu prav lahko in sladko greje na nekem prijetnem solncu in hladi v ravno taki dobrodejni senci, dobivajo se pri

Fropesorji Škiljetu,

v „vladnih ulicah“ št. 0.

NB. Te barve imajo tudi tako lastnost, da se kar zgube in izkade, če pihne drug veter, toraj se priporočajo posebno ljudem, ki niso prav trdnega značaja, ker če se tak značaj poštriha z drugo barvo, pa sam ne ve ali vsaj noče vedeti, kaj je bil prej. Posebno priporoča se takim, kateri hočejo naglo plezati po političnih in drugih lojtrah.

Otročja zrelost po sedanji liberalni vzgoji.

Oče (mali hčerki): Kedar boš odrastla, kaj boš najraje postala?

Hčerka: Vdova.

Oče (osupnjen): Zakaj?

Hčerka. Ne vem. Prašajte mamo, ki so rekli, da bi bilo to tako lepo.

Zgodovinsko.

A. Metuzalem je dosegel največo starost med ljudmi. Nikjer pa ni brati, koliko stara je bila njegova žena.

B. Gotovo ni bil oženjen.

A. Kako to misliš?

B. Če bi bil oženjen, bi gotovo ne bil toliko sto let živel.

O sleparskih naznanilih nekaj.

Kmetiški mož, ki rad vzame kak časnik v roke in ga vestno prebere vsega od konca do kraja, najde v nekem takem listu na zadnji strani naznanila o raznih zdravilih za boleznj vsake vrste.

„Šembrej, to je pa res kakor nalašč“ — reče zadovoljen — „tu je štupa za garjeve pse — za mojega „murca“ bo dobra; tu je mazilo za ožuljene konje — bo za mojega „sivca“; tu štupa za preganjanje miši in podgán — jih je tudi preveč v hiši; tu kapljice za želodec — no, jaz sem včasih tako nekako zaprt, bo zá-me; tu pa še le nekaj, namreč olje za uši — kjer so otroci, se take živali ne manjka; in slednjič tu neka voda za ženske v posebnih silah — bo kaj za mojo Katro. Hm, drago je že vse skup, pa naj bo, da bo le kaj pomagalo. Si bom naročil vse, če ne za družega, vsaj za poskušnjo.“

Naroči si tu našteta zdravila pismeno in kmalu mu doidejo vsa. Spravi jih v omarico in jo zaklene, da bi ne prišel nihče drug do njih, ter sklene drugi dan poskusiti jih pri živini.

Ali kaj se zgodi! Ponoči začne njega viti, ženo ščipati, otroci se praskajo, zunaj tuli pes in hlapec pride praviti, da konj ne dá miru, ker se je na novo odrgnil. Ta zadrega! Brž steče k omarici, vzame steklenico s kapljicami in jih nekaj sam izpije, potem dá Katri vode za ženske, da se pomaže z njo, otroke namaže z oljem za uši, hlapcu pa dá mazila ze konja in štupo za psa. Na to postane vse tiho in pričakuje pomoči od zdravil.

Naredi se jutro in kmetič hoče vse zopet spraviti v omarico. Pa strah in groza! Zdaj zapazi, kaj je naredil v zmešnjavi! Sam je pil — namestu kapljic — olje za uši, ženi je dal štupo za garjevega psa, otroke je namazal z mazilom za ožuljenega konja, hlapec je pa dal psu kapljice za želodec, konju pa štupo za podgane.

Lahko si misli vsak njegov obup, ko to zapazi. Brž pošlje po zdravnika in mu pove nesrečo ter kako se je zgodila. Zdravnik prebere naznanila in pogleda zdravila, se nasmehne in reče:

„No, da le hujega ni. Bodite brez skrbi. Pišite tistemu, od ktereга ste zdravila dobili, vse to, le tega ne, da ste poklicali mene, in jaz vem že naprej odgovor.“

Kmetič piše in čez par dni dobi res odgovor, da naj se nič ne boji, ker poslanih zdravil je vsako za vsako človeško ali živinsko bolezen; kar pomaga konju, pomaga tudi človeku, psu, spravi podgane in narobe. In kmetič je bil res ozdravljen, namreč tako, da takim sleparijam ne verjame več.

„Brencelj“ piše:

*Gosp. * * ** Prejeli. Hvala lepa! Tudi stari je spremenil se v novega. Račun Vaš je tak, da mi v Olimp gotovo ne bote nič odnesli, kakor marsikdo drugi. Pa v Olimp ne glejte še, morava še tukaj kaj trpljenja in veselja užiti in še katero reči.

Gosp. M. S. v Ž. Vi ste tistih eden, ki slovenske liste oškodujejo s tem, da se naroče in obljubijo plačilo, prejema list in ko preteče leto, pišejo: „ne morem plačati“, ali pa se kar zgube. To ima človek od svojega zaupanja! Da pa bo vsak vedel, kdo ste, bodi tu zapisano Vaše ime: Miha Sevnik v Župerleveh pri Brežicah. Za take tiče smo pa že našli mazilo, ki jih bo zelo sklelo.

Gosp. M. H. v R. Vi ste pa ravno narobe in podobni prvo navedenemu prijatelju. Vse je odposlano. Taki prijatelji podpró, ne pa oni, od katerih namestu plačila pridejo surovosti. Kdaj se bova gledala v obraz?

Gosp. J. L. v G. Joj, kako bi bil državni pravdnik vesel, če bi videl Vaš spis natisnjen! Vse liste bi pobral. Zgubljen pa ni, ker se že bere tu in tam. Ravno taka je s pesmico, ki smo jo že tudi peli po naglo najdenem starem napevu. Bog Vam daj zdravje in manj hudo voljo!

Gospica A. S. v L. Aj, aj, aj! To kaže, da Vas je tisti zjezil. Skregajte se pa ž njim sami, kaj se bo kregal „Brencelj“!

Gosp. F. A. v P. „Nekdo je imel prehudega psa, pa ga ni hotel ustreliti, ampak dal mu je za tovariša krotkega in dobrovoljnega, da bi ga poboljšal; pa kmalu sta bila oba enako hudobna.“ Mislite li, da je to kaj novega in da se je zgodilo samo enkrat in le enemu? Nauk, ki ga temu pristavite, je pa preveč bodeč, toraj bodi si le zapomnjen.

Gosp. K. K. v M. Vaš organist mora pač biti tudi humorist, če si je na vrata zapisal po „Brencelju“ pokvarjen napis: „Tukaj stanuje J. A. gospod mežnar in Organist. Kdor ga bo drugače imenoval, bo, ako se zasači, ostro kaznovan ali pa jako močno spoštovan.“ Bodijo mu toraj tu te vrstice! — Drugo se bo zgodilo.

Gosp. J. N. na G. „Kedar mačke doma ni, se mišim dobro godi.“ Ali dandanes se nekterim mišim dobro godi, če je prav mačka doma, ker je vse le za „spravo“ — razumite?

Gosp. F. P. v L. Tista pesem iz nemške opere: „Unter dem Barte des Profeten — schlummert man süß bei Tag und Nacht“ ni bila skovana na pr. Š., ker kje je še bil takrat in še tudi ni vedel, kaj bo z njega.

Gosp. M. K. v Z. „Če se psu na rep stopi, zacvili“ — to je res. Ali dandanes vidite veliko teh živali, ki nimajo repa, ker so ga jim odsekali. Takemu psu še na rep ne morete stopiti.

Gosp. K. H. na P. Nekaj bo, pa vse ne, bi utegnil nastati nepotreben prepír. Morda še katero uganete?

Gosp. A. G. v L. Žefa ima zdaj druge službe, ji ni treba poskušati po tako neznatnih krajih. Če bi tje prišla, bi jo nemara tisti človek še pretepel.

Gosp. J. A. v P. Prejeli. Hvala! Le tako naprej, se bomo že videli. Da ste nam zdravi!

➡ Današnjemu listu je priložena 24. pòla povesti „Ne v Ameriko!“ Zdaj pridete le še dve pòli, potem se prične druga povest. — Temu naznanilu pripnemo nujno prošnjo, naj nam vsak kdor prejema povest, pa še ni poslal za lansko leto svojega goldinarja, brž pošlje ta znesek; ravno tako prosimo vse naročnike, ki še niso ponovili naročnine ali zaostale ne še poravnali, naj bi to prej ko prej storili, da ne bomo v zadregah. Tistim pa, ki so že po več dolžni, a se za vse opominjanje nič ne zmenijo, bodi naznanjeno, da so zdaj prišli v druge, ostreje roke. — Prihodnja številka pride o svojem pravem času s podobo.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“, „Ričeta iz Žabjeka“ in pa „Povesti iz sodnijskega življenja“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu „Brencelja“.

➡ Za žejne in druge. ➡

ALOJZIJ MAYER

prodaja in razpošilja najboljše Kozlerjevo pivo v butelijah (steklenicah), ki se v zabojih pošiljajo lahko križem sveta, ker ta izvrstna pijača ima to posebno dobro lastnost, da se drži najmanj 6 mesecev, za kar se daje poroštvo.

Pošilja se v zabojih po 25 in 50 steklenic. Zaloga je za

Kozlerjevo zimsko pivnico

ob cesti proti Šiški.